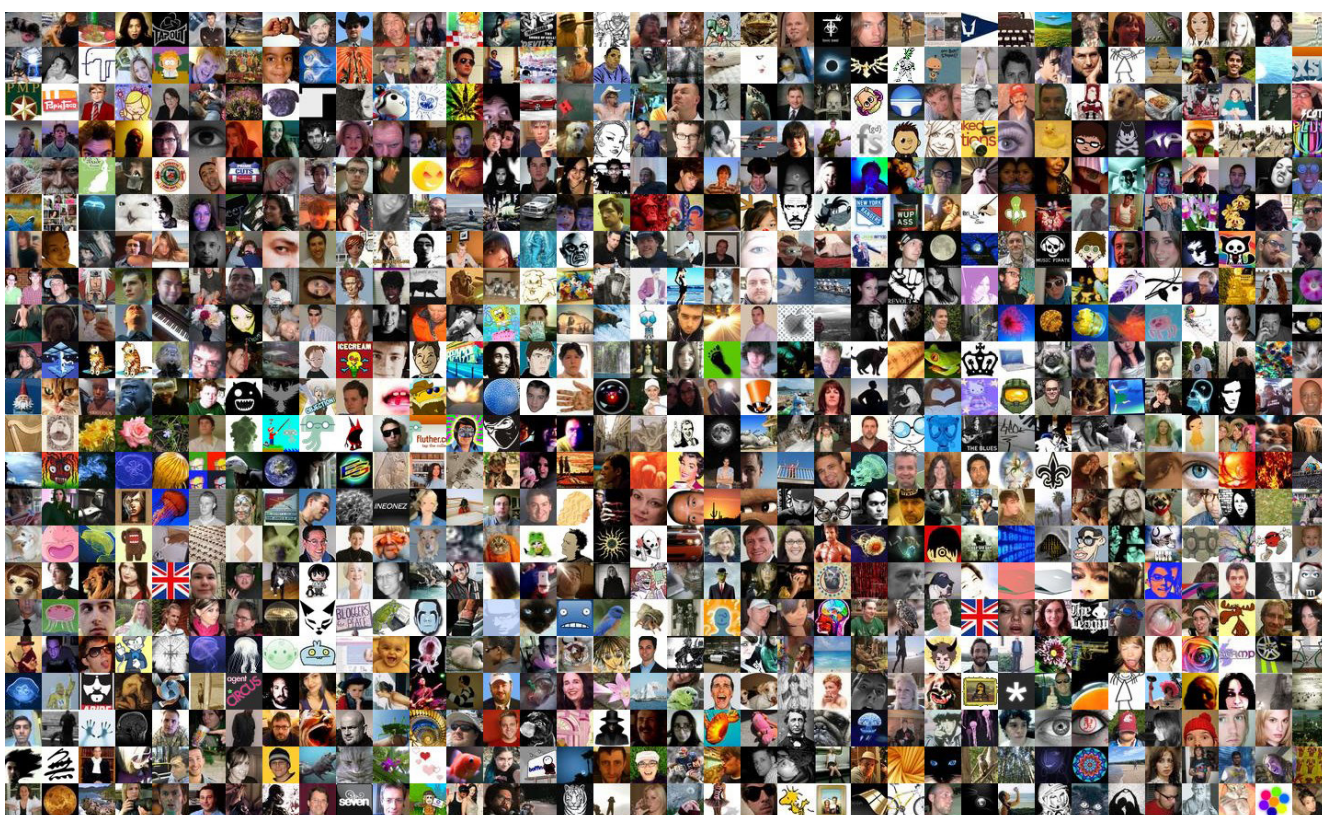

Boncz Zoltán

Az elhívatásunk – avagy miért van a gyülekezet

A gyülekezet Krisztus teste. A gyülekezet az egyház maga. A gyülekezet a hívők közössége. Hosszan sorolhatnánk még a listát, és alapvetően a leírt gondolatok mindegyikéhez tudnánk egy bibliai igeverset társítani, hogy alátámasszuk állításunkat. Bizonyos vagyok benne, hogy rengeteg nézőpont van, és mind indokolható, sőt, mind olyan terület, ami működőképes is tud lenni egy közösségben. Mi az elmúlt másfél évben komolyan elkezdtünk azzal foglalkozni, hogy végeredményben miért van a gyülekezetünk. Nagyon sok választ találtunk erre, amelyek közül többet örömmel tettünk a magunkévá mint részcélt, de teljességgel nem tudtuk alárendelni magunkat.

A hogy látom, manapság sok gyülekezet szenved azzal, hogy a közösség önmagáért létezik. Persze ezt így nem szívesen hallja senki, és leggyakrabban elkezdjük számba venni, hogy miket csinálunk, majd megindokoljuk, hogy vasárnaponként az alkalmaink Istent tisztelik, a bibliaórákon a tagok egymás hite által növekednek Isten igéje által, közösségi alkalmainkon megéljük egymás szeretetét és hordozását, vannak missziós istentiszteleti alkalmaink, és tovább sorolhatnánk az indokainkat, hogy miért nem magunkról szól minden, hogy aztán megnyugodva dőlünk hátra.

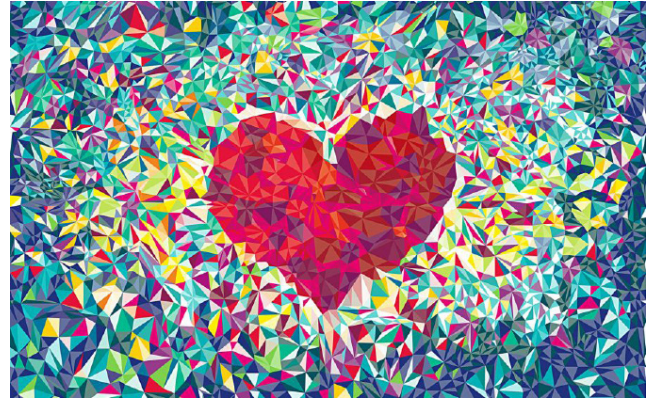
Amikor aztán valaki elkezd olyasmiről beszélni, hogy elemezzük ki a település infrastrukturális, mun-

„Az a kép, ami általában a keresztényekben él a gyülekezeetről, egy utópia. Csakhogy az utópia jelentése röviden ennyi: elképzelt jövőkép, ami a valóságban nem valósítható meg.”

kahelyi, szociológiai adottságait, mérjük fel, mik vannak és mik nincsenek jelen lakhelyünkön, kik vannak a kapcsolati hálónkban, milyen struktúrájú a gyülekezet felépítése akár képzettség, akár életkor, akár szociális vagy filozófiai beállítottság terén, majd vessük össze a falu vagy a város hasonló jellemzőivel, vizsgáljuk meg, mire van szüksége a körülöttünk élőknek, illetve hogy ebből mire tud választ adni a gyülekezet, vagy más hasonló kérdés felvetődik, akkor gyakran megjelennek olyan reakciók, hogy ez nem Isten szerint való, így kihagyjuk a Szentlelket a munkából, ez túl izzadságszagú és hasonlók.

Tisztában vagyok vele, hogy egy kalandregény stílusa mindig kellemesebb műfaj, mint egy analitikus könyv. Emlékszem, egyszer készítették egy olyan filmet, ami az akkoriban divatos világkatasztrófa témáját dolgozta fel, de más stílusban. Gyakori volt annak idején az olyan film, hogy jön egy vírus, amely elpusztíthatja a teljes emberiséget – a vírust könnyen lehetett helyettesíteni teljes lehűléssel, felmelegedéssel, meteorral, űrlényekkel. A vírus megállítására összejött egy stáb, de egy renegát orvos újszerű megközelítéssel megtalálta a megoldást, viszont minden egyéb szervezet akadályozta a munkáját. Rendszerint a katonasággal is szembe kell szállnia hősünknek, valamint szembeülnie kell tudóstársai ellenállásával, hogy végül egy vele teljesen ellentétes személyiségű főhőssel vállalt vetve megmentsék az emberiséget szinte percek alatt. Ehhez képest az a film, ami olyan mély nyomot hagyott bennem, arról szólt, hogy megjelent egy vírus, amelynek a megállításában egy tudóscsapat vesz részt, a hadsereg együttműködően támogatja a munkát, majd megtalálják a megoldást – tehát nem kell a vírus mellett a fél világgal is megküzdeni. Persze a film itt nem ér véget, hiszen több milliárd vakcina előállítására nem történik meg azonnal, így az ellenszer felfedezése után is még hosszú hónapokig játszódik a film, bemutatva az utána következő eseményeket, például hogy ki hogyan és mikor részesül a gyógymódból. Mondanom sem kell, ez a film nem lett anyagilag sikeres. Megvolt benne az, ami a valóságban történik: a sok és kitartó munka, a fáradság, az elemzés. Ugyanakkor a klisék, a megszokott fordulatok, amelyeket az emberek vártak volna, már nem voltak jelen.

Gyakran ilyennek látom azt a képet is, ami egy jó gyülekezeetről kialakul. Egy jó gyülekezetben mindenki szereti egymást, a tagok megnyílnak egymás előtt

és őszintén beszélgetnek. Az ott levők mind olyan felkészültek Isten ígéjéből, hogy bármelyikük azonnal le tudna vezetni bármilyen gyülekezeti alkalmat. Mindenkinek van saját szolgálata, amelyben soha nem fárad meg. Nincsenek kételyei, kétség a közelébe sem fér, imakérései csak hálaadások, ahogy a bizonyágtételei is mind Isten munkájáról szólnak, nem önnön gyengeségeiről. A misszió terén nagy előrelépéseket érnek el, a gyülekezet folyamatosan növekszik. Istentiszteleteik átütő erővel hatnak, legyen szó akár dicsőítésről, akár imádatról, akár tanításról. Valami olyasmi kép van előttünk, mint amiről az Apostolok cselekedeti 2. fejezetében olvasunk. Félreértés ne essék: én is ezt szeretném átélni. Csakhogy tisztában vagyok azzal, hogy az csupán egy-egy pont volt az apostolok életében, nem pedig a dolgoz hétköznapi eseményei. Látjuk előtte is, utána is, mennyi munka, fájdalom, fáradság és félelem vezetett el odáig.

Az a kép, ami általában a keresztényekben él a gyülekezeetről, egy utópia. Csakhogy az utópia jelentése röviden ennyi: elképzelt jövőkép, ami a valóságban nem valósítható meg. Most talán egyesek azt gondolják: ennek az embernek nincs hite, hiszen Istennel minden lehetséges. Nos, a válaszom az, hogy így van, Istennel mindez nemcsak lehetséges, hanem valóság is lesz – a mennyben. Mégis olyan nagy terhet rakunk önmagunkra, testvéreinkre, a szolgálókra ezzel a rossz elvárással, hogy már ennek a súlyától lebénulunk – így pedig nem töltjük be azt, amiért valójában létezik a gyülekezetünk...

Az Efezus 4,1–16-ban a következőt olvassuk:

„Kérlek tehát titeket én, aki fogoly vagyok az Úrért: éljétek méltón ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívattatok, teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel, igyekezzetek megtartani

„Ha nem vagyunk tisztában azzal, mire hívott el Isten, akkor sok mindent csinálni fogunk, és előfordulhat, hogy néha-néha véletlenül ráhibázunk. De mivel nem tudjuk, hogy arra hívott el minket Isten, még akkor sem fogjuk tudni, hogy jót teszünk.”

a Lélek egységét a békesség kötelékével. Egy a test, és egy a Lélek, aminthogy egy reménységre kaptatok elhívást is: egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Istene és Atyja mindeneknek; ő van mindenek felett, és mindenek által, és mindenekben. A kegyelem pedig mindegyikünknek a Krisztus ajándékának mértéke szerint adatott. Ezért mondja az Írás: »Felment a magasságba, foglyokat vitt magával, ajándékot adott az embereknek.« Az pedig, hogy »felment«, mi mást jelent, mint azt, hogy le is szállt erre a földre. Aki leszállt, az »fel is ment«, feljebb minden égnél, hogy betöltse a mindenséget. És ő »adott« némelyeket apostolokul, másokat prófétáku- l, ismét másokat evangélistáku- l, vagy pásztorokul és tanítóku- l, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra, hogy többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszágától; hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus. Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben.”

Nem fogunk most végigvenni ebből mindent, azt meghagyom a prédikációkra, de pár gondolatot minde- képp szeretnék kiemelni:

„...éljtek méltón ahhoz az elhíváshoz, amely- lyel elhívattatok...”

Mi az elhívásunk? Mire lettünk elhívva? Tudom, ren- getegszer kérdezik, de ennek egy nagyon egyszerű oka van: ha nem tudjuk, mire lettünk elhívva, akkor nem is fogjuk azt tenni. Ennyire egyszerű. Ha nem vagyunk tisztában azzal, mire hívott el Isten, akkor sok mindent csinálni fogunk, és előfordulhat, hogy néha-néha vé- letlenül ráhibázunk. De mivel nem tudjuk, hogy arra hívott el minket Isten, még akkor sem fogjuk tudni, hogy jót teszünk. Amikor így működik egy gyülekezet, akkor vannak olyan rövid időszakok, amikor megéljük azt, hogy most valahogy jó a közösség, most valami működik. Nem tudjuk pontosan, hogy mi és miért, de egy röpké pillanatra megéljük azt, hogy milyen fent lenni a megdicsőülés hegyén Jézussal. Aztán pár nap

múlva mindez már csak egy múltó emlék lesz.

Ezen a ponton mindenképp ki szeretném hangsú- lyozni, mennyire fontosnak látom, hogy ismerjük azt a települést, ahol élünk, hogy aktívan tudjunk bekap- csolódni annak életébe. Enélkül egyszerűen nem fog- juk tudni Istent láthatóvá tenni ott, márpedig ez egy kulcsfontosságú megbízatásunk.

Szóval mire lettünk elhívva? Te mire lettél elhívva? A te gyülekezetednek mi a küldetése?

Először ezen a vonalon kezdtem el írni ezt az anya- got. Sőt, elég sok gyakorlati lépést le is írtam annak kapcsán, amit meglátásom szerint el kell végeznünk annak érdekében, hogy a fenti kérdéseket meg tud- juk válaszolni. Meggyőződésem, hogy a gyülekeze- teinkben sokkalta több van annál, mint amit jelenleg megélünk. Kimeríthetetlen potenciállal rendelkezünk, mégis alaphangon működünk. Egy régi anekdota jól bemutatja mindezt:

Az orosz erdőgazdaság vezetője behívhatja magához Igor, és azt mondja:

– Igor, te vagy a legjobb favágónk. Képes vagy egy óra alatt 20 fát is kivágni a fejszéddel. Ugyanakkor ame- rikai kollégáink láncfűrészszel akár óránként 100 fát is kivágnak. Vettünk most tőlük egyet, és rád bízunk, hogy mutasd meg ezeknek a kapitalistáknak, mennyi- vel jobbak vagyunk náluk. Rendben?

– Da.

Igor kimegy, visszajön egy óra múlva. Kérdi tőle a gaz- daság vezetője:

– No, Igor, hogy ment?

– Nem tudom, hogy csinálják ezek az amerikaiak, de nekem 25 fánál több nem ment vele.

– Igor, Igor! Ez nem elfogadható. Próbáld meg még egy- szer!

Igor elmegy, majd egy újabb óra múlva visszatér el- csigázottan, megtörtén, és azt mondja:

– Akárhogy is próbálkozok, 40 fánál több nem sikerül.

– Igor, tudom, hogy te ennél többet is tudsz. Menj visz- sza, vágj ki több mint 100 fát, különben kénytelen le- szek új munkát keresni számodra valahol Szibériában! Igor harmadszorra is elmegy, majd visszajön csata- kosan, vérhólyagokkal a tenyerén, alig van ereje, és mondja:

Minden tőlem telhetőt megtettem, de 50 fánál többet nem tudtam elérni!

– Nem értem, Igor, mi lehet a gond, hiszen benned volt minden reményem. Na menjünk ki, hadd nézzem meg

„Ott a lehetőség arra, hogy nagy dolgokat tegyünk, rendelkezésünkre áll minden, ami az élethez és a kegyességhez szükséges, ott van mellettünk a Szentlélek, mi pedig a saját erőnkkel próbálkozunk valamit elérni.”

én is, hol van itt a probléma!

Kimennek az erdő szélére, az erdőgazdaság vezetője a kezébe veszi a láncfűrész, berántja, amire beindul az eszköz jellegzetes hangja. Erre Igor értetlenkedve megszólal:

– Mi ez a hang?!

Attól tartok, sok gyülekezet működik ilyen szinten. Ott a lehetőség arra, hogy nagy dolgokat tegyünk, rendelkezésünkre áll minden, ami az élethez és a kegyességhez szükséges, ott van mellettünk a Szentlélek, mi pedig a saját erőnkkel próbálkozunk valamit elérni. Úgy állunk hozzá a dolgokhoz, mint Gedeon tette. Kezünkben a lehetőség, de nem élünk vele. Elfáradunk, kimerülünk, gyakran megsérülünk, közben pedig nem látjuk az eredményt. Sok gyakorlati lépés szükséges ahhoz, hogy ezen változtassunk, hogy megtanuljunk jól bánni a láncfűrészszel, de mintha nem az lenne a fő problémánk, hogy milyen módon használjuk azt, hogyan élizzük meg, hogy fogjuk kézbe, hanem még ott tartunk, hogy be sem indítottuk. Hadd beszéljek tehát most erről! Mit jelent beindítani a láncfűrész...

„Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk.” (1Jn 2,10)

Ez a vers a gyülekezetünk láncfűrészének a hangja. Tudjuk elméletben, hogy Isten gyermekei vagyunk. Hallunk erről istentiszteleten, olvassuk a Bibliában, benne él a gondolkodásunkban. Mégis olyan nehezen tudunk így gondolkodni! Féltre állunk oda Isten elé, remegve kérdezzük meg valamit tőle, közben ott van bennünk, hogy vajon mit fog szólni. Nem néz-e furcsán Isten, ha ostobaságot kérdezek? Vajon ki fog akadni rám? Nem haragítom meg az Urat? Egyáltalán meg szabad ilyet kérdezni? Hasonlók járnak sokak fe-

jében, pedig az ő gyermekei vagyunk. *Bogi*, a kislányom, bátran mer bármit, de szó szerint bármit kérni tőlem. Olyan dolgokat is, amelyek egyáltalán nincsenek a hatalmamban, hogy megtegyem vagy megválaszoljam őket. De az ő szemében apa az, aki bármire képes. Sőt, mindenre is! *Boróka* lányom olyan bizalommal jön hozzám, ha valami baja van, és nyúl felém, hogy vegyem fel, hogy biztonságban legyen, hogy abban semmiféle kétely nincs. Eszébe nem jutna, hogy vajon most zavar-e azzal, ha odajön hozzám. Jön, és kész, mert jönni akar, mert szüksége van rám. Tudják, hogy ők az én gyermekeim. Én is tudom. Éppen ezért nem tudok ellenállni nekik, és félreteszem, amivel foglalatostokodom. Még én sem bírok nem rájuk figyelni, akkor mennyivel inkább tesz hasonlóképpen Isten is. Isten gyermekeinek neveznek minket, de ez nem csak egy gúnynév. Azok is vagyunk. A gyülekezetünk „favágó ereje”, úttörő képessége alapvetően függ attól, hogy ezt el tudjuk-e hinni olyan mélységben, hogy eszerint kezdünk el élni, gondolkodni, hogy mennyire igaz az, hogy őbenne élünk, mozgunk és vagyunk. Ez tehát a láncfűrészünk hangja. Lássuk, mi az üzemanyag!

„Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.” (Mt 3,17)

Ezt a mondatot az Atya Jézusra mondta. De vajon nem így gondolkodik rólunk is Isten? Nem ugyanez a hozzáállás van őbenne irántunk is? Vagy azt gondoljuk, hogy minket kevésbé szeret? „Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” Amikor a két kislányomra nézek, tudom, hogy az én gyermekeim, és gyönyörködöm bennük. Ahogy pancsolnak, ahogy esznek, ahogy játszanak, ahogy alszanak, akár csak a járásukat nézve, a közös játékukat. Még abban is gyönyörködök és videóra veszem, amikor valami rosszat tesznek. Folyton gyönyörködöm bennük. Nem csak néha, szinte mindig. Csak amikor engedetlenek, hisztiznek, akkor nem tudok bennük úgy gyönyörködni. Akkor is csodálattal tekintek rájuk, csak pillanatnyilag felülírja ezt a szomorúság. Így van velünk Isten is. Gyönyörködik bennünk, örömmel néz minket. De van olyan helyzet számára is, amikor valami ezt felülírja. Különösen amikor nem őbenne bízunk, hanem saját erőnkben, vagy másban, de nem Istenben, és inkább meghátrálunk az elől, amit ő akar elvégezni

„Sok gyülekezet rakásig van olyan emberrel, aki tudja, hogy Isten gyermeke, de talán sohasem élte ezt meg, vagy már nagyon rég tapasztalta meg azt, hogy Isten gyönyörködik benne.”

bennünk és általunk. Akkor nem gyönyörködik bennünk, ahogy az ige is mondja: *„Az én igaz emberem pedig hitből fog élni, és ha meghátrál, nem gyönyörködik benne a lelkem.”* (Zsid 10,38)

Isten gyönyörködni akar benned! Jól jegyezd meg! Isten gyönyörködni akar benned! Megjegyezted? Mondd el magadnak, ha kell, mindennap: Isten ma is gyönyörködni akar bennem! Ne azért mondd el, hogy jól magadba szuggeráld ezt, hanem azért, mert ez az, ahogy Isten tekint rád. Ez az üzemanyag. Ez az, amit a sátán nagyon szeretne, hogy elfelejts, hogy ne emlékezz rá! Sok gyülekezet rakásig van olyan emberrel, aki tudja, hogy Isten gyermeke, de talán sohasem élte ezt meg, vagy már nagyon rég tapasztalta meg azt, hogy Isten gyönyörködik benne.

Elhívattunk. Arra hívattunk el, hogy Isten gyermekei legyünk! A Fil 2,14-16 ezt mondja: *„Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, ha az élet igéjére figyeltek.”*

Isten hibátlan gyermekei vagyunk, akik ragyognak a világban, mint a csillagok. A csillagok, amelyek annak idején megmutatták azt is az embereknek, mennyi idő van, melyik irányba kell menni. Tájékozási pontok voltak az emberek számára. Elhívattunk erre, hogy bizonságok, alapok, iránymutatók legyünk az emberek számára, hogy Istenre mutassunk. Így tesszük láthatóvá Istent a körülöttünk élők számára.

„...egy reménységre kaptatok elhívást...”

Van egy jó kis felsorolás, hogy miként éljünk méltón ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívattunk. Ez után pedig már arról beszél az Ige, hogy mivel Isten egy, a Lélek egy, ezért egyazon reménységre is kaptunk elhívást. Egy az Úr, a hit, a keresztség, az Atya. Más és más ajándékot és képességet kaptunk, de az elhívásunk ugyanaz. Nem ideális a kép, de olyan ez, mint ahogy a láncfűrész szemei egymáshoz kapcsolódnak, és együtt, egy egységként képesek arra, hogy hatalmas fákat is kidöntsenek. Amikor a gyülekezet tagjai megélik ezt az egy reménységet, amikor ez mindenki számára tudatos és tényyszerű, amikor mindenki tudja, hogy ő Isten szeretett gyermeke, akiben gyönyörködik az Atya, akkor ezek a láncszemek egyé válnak és lehetővé válik a küldetésük betöltése. Akkor ott vagyunk a mester kezében – aki sokkal bölcsebb, mint Igor –, és megél-

jük, hogy milyen az, mikor azt tehetjük, amire alkotnak minket. Az Ef 2,10 ezt mondja: *„Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.”*

Isten alkotott minket, és arra hívott el, hogy bizonyágul legyünk a világban. Elhívott minket arra, hogy

- megdicsőítsük őt,
- megosszuk az örömhírt,
- közösségben legyünk egymással,
- tanítványokká legyünk, akik megélik az Igét,
- szolgáljunk a világ felé.

Ez a mi elhívásunk Isten gyermekeiként, és ahogy ezt tesszük, Isten büszkén ránk tekint, és örül. Nem annak örül, hogy végrehajtjuk az utasításait, hanem annak, hogy megértjük, mi az ő akarata, egy akaratton leszünk vele, együtt, közösen dolgozunk azon, ami számára fontos, megértjük, hogy ő nem azért jött, hogy elítélje a világot, hanem azért, hogy megmentse (Jn 12,47). Hogyan tegyük ezt?

„És ő »adott« némelyeket... [apostolokul, prófétául, evangélistául, pásztorokul, tanítókul], hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére...”

Nagyon szerettem Johannes Reimer könyvét (*A Lélek kegyelmi ajándékai a gyülekezet életében*), rengeteg hasznos dolgot ismerhettem meg belőle. Valamint az NCD-könyv, *A Lélek ajándékainak három színe* című is hasznos volt, hogy ismerjük és használjuk az ajándékainkat. Ott is tanultunk erről, hogy ezek az ajándékok nem nekünk adattak. Nem arra vannak, hogy nekem jó legyen és kész. Nem arra, hogy büszkén hirdessem, mit kaptam. Ha így használjuk, tévesen használjuk. Arra adattak, hogy felkészítsük a szenteket, azaz egymást a szolgálat végzésére, valamint hogy építsük egymást.

A közösség ereje ebben áll! Egymást készé tenni, egymást felépíteni. Nem azért van egy házi csoport, mert ez a fixa ideája a gyülekezetnek, hogy ha van kis csoport, akkor jó a gyülekezet. Azért van, mert ott tudjuk felépíteni egymást. Nem azért tartunk a férfiakal egy BBQ-partit, hogy jót zabáljunk. Persze szétében az is épít. De az a közösség, ami ki tud alakulni, teret ad annak, hogy aztán legyen bizalmunk egymást építeni – ez különösen nehéz tud lenni férfiak között. Nem azért jó a közös ebéd, mert együtt eszünk. Akkor lesz jó, ha közben odafigyelünk egymásra is. Ha

„Mikor nemcsak vendégül látjuk egy vacsorára, nemcsak benyúlhat a „hűtőbe”, hanem azt mondjuk neki, hogy itt az életem, takarítsd ki és rendezd át úgy, ahogy szerinted jó, akkor mondhatjuk azt, hogy Krisztus hatására történik a változás.”

ez a része kimarad, értelmetlenné válik a közös ebéd is. Egy kirándulás nem azért jó, mert lehet jót túrázni, hanem mert egységgé kovácsolódunk. A gyülekezeti táborba nem azért akarunk elmenni, mert nem tudnánk máshogy eltölteni a szabadidőnket. Dehogynem tudjuk! Azért megyünk oda, mert akarunk egymás hite által épülni. A Róm 1,12 ezt mondja: *„hogy együtt bátorodjunk meg közöttetek egymás hite által.”* Ha csak azért megyünk el istentiszteletre, mert szoktunk, mert hallani akarunk egy jó dicsőítést, egy nagyszerű tanítást, akkor hadd mondjam el, hogy rossz helyen járunk. Vannak a saját gyülekezetünkénél sokkal jobb dicsőítők is, és vannak a pásztorunknál sokkal-sokkal jobb tanítók (nálam biztosan). Ha csak ezért megy el valaki, nincs értelme ott lennie. Mert mi azért megyünk gyülekezetbe, hogy egymás hite által épüljünk, hogy együtt lássuk meg Istent, és együtt dicsőítsük meg őt. Nem magunkért, nem a másikért, hanem Istenért vagyunk itt. Hogy Krisztus teste épüljön fel a fejhez méltó módon, ahogy az ige is mondja: *„Járuljatok öhozzá mint élő kőhöz, amelyet az emberek ugyan megvetettek, amely azonban Isten előtt »kiválasztott és drága«; ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.”* (1Pt 2,4-5)

A mi elhívásunkban ezt szeretnénk megélni és megvalósítani. Felépülni együtt egy lelki házzá, amely Istenre mutat, őt dicsőíti meg, őt teszi láthatóvá és megismerhetővé a társadalom számára.

Mi a célja az egymás építésének?

„...míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra...”

A célja nem más, mint az, hogy felépülünk. Hogy eljutunk a hit egységére. Isten Fia megismerésének az egységére. A lelki felnőttkorra. Hogy „az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől öhozzá, aki a fej, a Krisztus”. Ki az, aki szeretne felépülni Krisztushoz, eljutni a hit egységére, megismerni Isten Fiát, lelki nagykorúságra vágyik? Ki szeretné ezt? Ez nagyszerűen hangzik, nem? Milyen jó is megélni mindezt! Nos, hadd mondjam el, hogy ennek a záloga a testvéredben van. Az ő felépülése pedig benned. Abban, hogy te milyen mértékben ragaszkodsz Istenhez, hogy milyen mértékben vagy kész az elhívásod-

hoz méltó módon élni, hogy mennyire vagy kész engedelmeskedni és a másik életében szolgálni, hogy kész vagy-e támasszá lenni, építeni és hagyni, hogy téged építsenek. A gyülekezetben, ahol olyan gyakran vannak széthúzások, viszályok, nézeteltérések, haragosok, harcok, a gyülekezetben kell megérteni azt, hogy az én épülesem, az én növekedésem éppen attól a másik embertől függ. Attól, akiről azt gondolom esetleg, hogy nem alkalmas semmire, hogy jobb lenne, ha ott sem lenne. Ha egy láncfűrészten tíz szem elhatározza, hogy innentől ők nem vágnak, azzal a teljes láncfűrész működése megakad, lelassul, újra és újra leáll. Hiába kiváló a tizenegyedik szem, ha az előtte levő tíz nem vágott, nem sokat ér. Nem szívesen fogadjuk el, de tudomásul kell vennünk, hogy a mi hitünknek, lelki nagykorúságunknak a záloga nagyrészt a többi testvérben van. Tudunk így nézni a gyülekezetben a többiekre? Tudunk rendszeresen minden egyes személyért könyörögni, imádkozni, szolgálni feléjük? A mi igazsághoz ragaszkodó felnövekedésünk ugyanis jórészt ezen múlik.

„Az egész test pedig... épüljön szeretetben...”

Ez egy jó bátorítás. De mi kell ahhoz, hogy épüljön szeretetben Krisztus teste?

„Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben.”

Lássuk, hogy pontosan milyen lépések is kellenek hát ehhez!

Krisztus hatására

Azáltal, hogy Krisztus élő és ható a te életedben. Hogy teret adsz neki, hogy amikor az ajtó előtt áll és zörget, akkor beengeded. De az még nem elég, ha beengeded. Bejöhet valaki az életedbe, adhatsz neki egy kulcsot is az otthonodhoz, de attól még vendég lesz. Nemrég jött hozzánk egy ismerős, aki felhívott telefonon, hogy tizenöt éves érettségi találkozója lesz, és anno hozzám járt ifire a gyülekezetben, ha nem gond, akkor nálunk aludna. Egyáltalán nem emlékeztem már rá, de azért azt mondtam, jöjjön csak, lesz nálunk helye. Lehet, hogy nem leszünk épp itthon, mikor jön, de elmondjuk, hol találhatja a kulcsot, és akkor bejön. Persze a telefonbeszélgetés után egyből rákerestem Facebookon, hogy ki is ő, akkor már kezdett valami halványan de-

„Nem azt várjuk el a másiktól, hogy úgy csinálja, ahogy mi elképzeljük, hanem azt, hogy a saját adottságának megfelelően működjön. A hangsúly pedig a működjön szón van.”

rengeni. Hiába kapott kulcsot, ő attól még vendég volt. Egy barátomnak, akit már több mint 20 éve ismerek, és sokat szolgáltunk régen együtt, nem készítek már reggelit. A feleségem egy alkalommal össze akart készíteni számára egy tálat, de én csak annyit mondtam neki: itt a hűtő, ott a kenyér, amott a tányér, pohár és evőeszköz. Találd fel magad. Ő pedig megtette. Amikor megengeded, hogy azt vegyen ki a hűtőből, amit akar, akkor már közelebb kerül hozzád. Aztán mikor megengeded, hogy benyúljon a szekrényedbe is, még közelebb kerül hozzád. Majd amikor már azt mondd neki, hogy át is rendezheti a lakást, és megengeded, hogy felsöpörjön, kitakarítsa a zugokat, akkor lesz igazán otthon nálad. Amikor ezt a sok lépést megtesszük egyénként Krisztussal, akkor vesz nálunk lakozást. Mikor nemcsak vendégül látjuk egy vacsorára, nemcsak benyúlhat a „hűtőbe”, hanem azt mondjuk neki, hogy itt az életem, takarítsd ki és rendezd át úgy, ahogy szerinted jó, akkor mondhatjuk azt, hogy Krisztus hatására történik a változás. Amikor megengedjük ezt Krisztusnak mint gyülekezet, hogy ilyen formában otthon érezze magát nálunk, azzal indul a változás. Amikor megszabadulunk a felesleges tárolt, haszontalan terhektől, mert azt mondta Jézus, akkor indul el a megújulás. Ezt nem tudom szavakkal megfogalmazni, de másfél éves munkánk gyümölcseként most megéljük mindezt. Én már kezdtem azt hinni, hogy nem fog megtörténni. A legutóbbi gyülekezeti tábor után azt mondtam Istennek, hogy én ennyi voltam, amit rám bízál, mindent megtettem, most már te jössz. Nekem innen nincs lehetőségem jobban kimozdítani az embereket. Ekkor teljes nyugalom volt bennem, hogy most már tényleg nem rajtam múlik. Isten pedig cselekedett. Sorban álltak fel az emberek az istentiszteleten, és mondták el, hogy

akár tíz éve elszenvedett sérelmeiket lerakják, megbocsátják. Sirtak emberek, majd ölekeztek és megbocsátottak. Krisztus hatására változás indult el. Hosszú idő volt, de a legjobban befektetett időnek tekintem ezt. Mert most nem emberek hatására, hanem az élő Isten munkájára történt a megújulás.

Krisztus hatására „egybeilleszkedve és összefogva” – ahogy ő mondja, úgy illeszkedünk és úgy fogunk össze. Nem úgy, ahogy mi elgondoljuk. Nem úgy, ahogy számmunkra kényelmes. Nem úgy, hogy én ennyit hajlandó vagyok megmutatni magamból. Úgy, ahogy ő gondolja.

Egy Twister játékot nem fogsz bárkivel játszani. Mikor nagyon közel kerülsz a másikhoz, és összegabalyodnak a végtagok, ahhoz már bizalom kell. Ahhoz már kapcsolat kell. Nem fogod bárkinek megengedni, hogy ilyen közel kerüljön hozzád. A nők azt mondják, akkor meglátja a másik, hogy nem borotváltam le a lábam. A férfiak azt mondják, akkor megérzi a másik, mennyire megizzadtam. Mit fognak akkor gondolni rólam? Hogy néznek majd rám? De amikor Krisztus hatására kezdünk egybeilleszkedni és összefogni, akkor nem ezekre fogunk figyelni. Akkor nem az lesz bennünk, hogy mit kell szégyellnünk. Akkor nem arra figyelünk, hogy mit gondolunk mi, mert mind tudjuk, hogy nekünk is szőrös a lábunk, nekünk is szagos a hónaljunk. Akkor arra figyelünk, amit Krisztus akar kimunkálni.

Az egybeilleszkedve és összefogva az eredetiben egyfelől azt jelenti, hogy harmonizál. Harmóniában van, egybecseng. Ahogy a két vagy három tanúnak is egybehangzónak kell lennie, hogy Krisztus ott legyen közöttük, úgy itt is erről van szó, hogy egybe kell csengenie Krisztusban a gyülekezetnek. Ha ez nincs meg, akkor hamis tanúvallomás történik. A másik szó a harmonizál mellett pedig az, hogy egyesül, egybekapcsolódik. Mind fizikai, mind értelmi téren. Egyként gondolkodik és egyként cselekszik. Krisztusban ez lesz látható a gyülekezetről. Egy céllal, egy irányba halad. Ahogy a fizikában az erővektorok esetén látjuk, megérthetjük, mennyire fontos az, hogy az erővektorok egy irányba mutassanak. Akkor tudnak a legnagyobb erő kifejtéssel hatni. Ha egy gyülekezet nem tanulja ezt meg, akkor bele is tud roppanni az erőlködésbe, mégsem tud megfelelően haladni. Amikor azonban együtt, egy irányba halad, akkor megtapasztalja, hogy bár nem mindig minden ragyogó, mégis Krisztus igája könnyű, és az ő terhe tud gyönyörűsége is lenni.

„”

„...a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve”

Nem kell mindenkinek egyformán tennie mindezt. Valaki ebben erős, más abban. Nem egyformán kapcsolódunk egymáshoz, mert nem egyforma az adottságunk, képességünk, „lelki alkatunk” sem. Nem várjuk el egymástól, hogy a mi elképzelésünk szerint csináljuk a dolgokat, hanem tudjuk, hogy más és más erőssége, és bizony más és más gyengesége is van a másoknak, épp ezért aszerint állunk hozzájuk. Nem azt várjuk el a másiktól, hogy úgy csinálja, ahogy mi elképzeljük, hanem azt, hogy a saját adottságának megfelelően működjön. A hangsúly pedig a működjön szón van. Azt várjuk, hogy részt vesz, részt vállal a saját képességeinek megfelelően.

„...gondoskodik önmaga növekedéséről”

Fontos pont ez is. Feladatunk gondoskodni önmagunk növekedéséről. Néha sikerül ezt túlhangsúlyoznunk, és olyan nyomatékot kap, hogy amikor beszélgetek valakivel, akkor egyből azt vonja le következtetésként, hogy nem gondoskodtam eléggé önmagam növekedéséről. Érthető, hiszen mindig tudnánk többet is tenni – legalábbis úgy érezzük. De van – nemegyszer –, hogy nem ezen múlik, hanem ahogy korábban szó volt róla, azon, hogy mennyire hagyom, hogy más gondoskodjon az én növekedésemről. Ugyanakkor ne csak a másikat várjam, hogy majd ő épít engem. A mi feladatunk is növekedni. Ha én épülök, akkor tudok segíteni a másoknak is.

Nézzétek meg a kukoricaföldeket! A széleken általában alacsonyabb a kukorica. A levelek levezetik a növényhez a vizet. Az egybefüggő növényzet segít abban, hogy a nap ne tudja úgy kiszáritani a földet. Egymásra vannak utalva. De ha egyik helyen magas a növényzet, amott pedig alacsony, akkor nem tudnak egymásnak segíteni a növekedésben.

Együtt növekednek fel! Így működik a dinnye is. Ha elültetsz egyet, akkor nem tud elegendő vizet kapni. De ha sokat ültetsz, akkor a levelek beterítik a földet, és ott tartják a nedvességet, védve a talajt a naptól. De ha egy dinnye nem kezd el nőni, akkor sem magának, sem a másoknak nem tart árnyékot. Roppant fontos, hogy gondoskodj te is önmagad növekedéséről, különben elhalsz, és nem hozol gyümölcsöt, miközben a másikat sem segíted abban, hogy ő hozzon.

„Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben.”

Mi az elhívásunk? Miért van a gyülekezetünk? Ennél messze többet lehetne erről a témáról mondani. Épp csak a felszín kapargattuk most meg. Mégis, most nagyon fontosnak látom, hogy megértsük, mit jelent, hogy Isten gyermekei vagyunk, és hogy Isten gyönyörködik bennünk. Amikor ezt megértjük és megéljük, akkor ragyogunk, mint csillagok a világban. Amikor eszerint kezdünk gondolkodni, és közben az egész test épül szeretetben, akkor az látható lesz. Azt nem lehet elfedni. Látni fogja a körülöttünk élő társadalom, hogy Krisztuséi vagyunk. Akkor tudni fogják, hogy Isten megismerhető, hogy lehet vele találkozni. Akkor megdicsőül Isten. Elvégre ez az elhívásunk, nem?

